

Sygn. akt I CSK 298/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku P. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w G., obecnie P. S.A.
z siedzibą w G.
przy uczestnictwie Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w W.
o wpis do księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 sierpnia 2012 r., którym oddalona została skarga na orzeczenie referendarza sądowego, obejmujące wykreślenie ze wskazanej księgi wieczystej wpisu prawa użytkowania wieczystego P. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w odniesieniu do określonej działki gruntu, z uwagi na skutki decyzji Prezydenta miasta W. zatwierdzającej projekt podziału nieruchomości na podstawie art. 98 ust. 1 u.g.n.

Skarga kasacyjna uczestniczki oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania skarżąca powołała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Istnienie zagadnienia prawnego połączone zostało z koniecznością wykładni art. 98 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 4, art. 113 ust. 2 u.g.n. oraz art. 1, art. 5 ust. 1, art. 17 b ust. 3 i art. 24 ust. 5c ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (j.t. Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700 ze zm., dalej - „u.g.n.SP”), na co wskazują sformułowane pytania; czy art. 98 ust. 1 u.g.n. ma zastosowanie do nieruchomości objętych zasobem własności rolnej Skarbu Państwa; czy prawo własności tych nieruchomości w przypadku dokonania podziału nieruchomości z przeznaczeniem pod drogę publiczną przechodzi wprost z mocy ustawy na własność odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego, czy też Agencja powinna własność takiej jednostki nieodpłatnie przekazać w drodze umowy na podstawie art. 24 ust. 5c u.g.n.r.SP. Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczyła art. 97 i art. 98 u.g.n. oraz określenia skutków decyzji o podziale nieruchomości z przeznaczeniem pod drogę publiczną w odniesieniu do prawa użytkowania wieczystego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek odwoławczy, którego rozpoznanie musi być usprawiedliwione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej podejmowane jest dla ochrony porządku prawnego przed dowolnością

orzekania oraz ujednolicenie orzecznictwa, jeśli możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni, mającej wymiar abstrakcyjny. Stwierdzenie, czy takie względy zachodzą w konkretnej sprawie dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że występuje chociaż jedna z przesłanek przewidzianych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., musi mieć charakter istotny i stanowić problem ściśle jurydyczny. Skarżący powinien wskazać przepis prawa, z którego stosowaniem łączy się zagadnienie oraz wykazać, że dotyczy ono problemu nowego, nierozwiązanego dotychczas w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej sprawy, ale także innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane zagadnienie prawne jest nim rzeczywiście i czy jest na tyle istotne, aby sprawa została rozpoznana (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako istotne, nowe i nierozwiązane dotychczas w przyjętym rozumieniu. Niezależnie od tego przedstawione wątpliwości nie mają znaczenia dla oceny prawidłowości kwestionowanego orzeczenia. Kwestia wzajemnych relacji pomiędzy wskazanymi ustawami podlega ocenie na tle ogólnych zasad wykładni.

Skuteczne powołanie przesłanki przewidzianej art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nakładało na skarżącą obowiązek wskazania nie tylko przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowego opisanie na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określenia, że mają poważny charakter lub przedstawienia orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni przepisów, a także, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Wymagań tych nie spełnia wniosek skarżącej. Wyszczególnienie postanowień Sądu Okręgowego z podaniem, że dotyczyły one wątpliwości na tle wykładni powołanych przepisów nie czyni

zadość wymaganiom przewidzianym dla tej przyczyny przesądu. Uzasadnienie jej dotyczące, na tle brzmienia i charakteru przepisów związanych z podziałem nieruchomości oraz zakresu kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym, nie zawiera argumentów przemawiających za potrzebą ich wykładni.

Nie miała miejsca nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹§ 2 k.p.c.